

Проповед на Неделя втора след Пасха – на светите Мироносици

Христос Воскресе!

Братя и сестри,

Неслучайно дните и седмиците след Възкресение Христово наричаме Цветен Триод. Това е названието на богослужебната книга, която се ползва от Църквата през това време. Ние сме потопени в пасхалната радост, в преизобилието на цветовете на победата Христова над гробния мрак. А днес възпоменаваме жените мироносици – преданите Христови ученички, последвали Христа още от Галилея. Те са всички ония, които в ранното утро на Възкресението бързат към гроба Господен. Те бяха заедно с Майката Божия и под Кръста Господен на Голгота. В тяхната любов страх няма – тя е свършена, както казва свети Йоан Богослов – „в свършената любов страх няма“. Тези богоумудрени и любещи своя Божествен Учител следовнички остават и при погребението и гледат как Йосиф Ариматейски и тайният Господен ученик Никодим обвиват Христовото Тяло в плащаница и Го полагат в новия гроб, изсечен в скала.

Съсипани от скръб, изтерзани от ужасяващата гледка на смъртта на Праведника, подкрепящи всяка минута Майката Божия, на която меч пронизва душата, тези предани чада Божии са удостоени да видят първи празния гроб Господен.

Най-великото чудо е станало. Богочовекът побеждава смъртта. Древното проклятие е заличено. Адът е съсипан.

Но забързани в отстъпващия здрач на ранното утро, жените мироносици, водени от обич и привързаност, се стремят да сторят последното, по обичая, подобаващо за своя Наставник – помазанието с миро на Великия Покойник. Те идат с драгоценното миро разтревожени, че няма да отвалят големия камък от вратите гробни.

Те искат да почетат Онзи, Който създаде света, Онзи, Който ги освободи от бесовете, Онзи, Който Сам е Истина и озарява с истината на богопознанието човешките сърца.

Те не се страхуват от юдеите. Женското сърце е цялостно в обичта и себеотдаването. Неслучайно само те и любимият ученик, младият Йоан, стоят под Разпятието Христово.

И неслучайно именно те първи виждат празния гроб и белия като светлина ангел, който им известява чудната вест, за която бяха слушали учениците от Самия Христос, но смазани от мъка, бяха забравили:

„Иисуса Назарееца, Разпнатия, възкръсна“

Възкръсна Великият Човеколюбец Христос, Който пое крайната степен на Своето понижение, слизайки в ада.

Възкръсна Онзи, Който жалеше пред гроба на Лазар за целия изстрадал, болен от греха, съсипан от тление и уязвен от смъртта човешки род.

Възкръсна Победителят, Който смаза главата на змията, възкръсна Възкресителят на Лазар, възкръсна според Своето обещание. Божествената Му сила не можа да бъде удържана в лоното на смъртта.

А ето – иде часът, когато мироносиците и апостолите, подкрепени от Светия Дух ще отнесат вестта за нашето изкупление до краищата на земята.

В трепет и ужас жените побягват от гроба. Великото чудо, обещано от Спасителя се случи. А благословени от рода в род са жените мироносици, в своята извечна грижа към Страдащия и Погребан Богочовек, станали проповедници и равни на апостолите. Сред тях са Мария от града Магдала, наречена Магдалина, Мария, майката на Иаков и Иуда, братята Господни, и Саломия, и някои други, чиито имена евангелистите не са упоменали.

Дано Господ даде духовни сили на всички жени, на всички християнки, да се уподобят на тях – на жените мироносици. Защото днес е истинският празник на вярващата жена, на онази, която няма да предаде Господ, онази, която няма да се уплаши от гонителите Христови, онази, която трябва да научи децата си на благодатното и единствено спасително Христово учение. Да даде Господ всички вярващи жени да възрастнат в преданост и обич Христова до мярата на жените мироносици.

Честит и благословен да е празника на всички жени, които подобно на древните праведници поставят Христа в центъра на своя живот и с препълнени от обич сърца се молят Богу. Защото не бяха толкова далечни времената, когато в дните на атеистичния режим в празните църкви неколцина възрастни жени бяха останали в нозете Христови. Те помагаша в църквата и служеха Богу тогава, когато това беше забранено. И бяха истински мироносици! Днес живеем в свободен свят, изкушенията са други. Но жената християнка винаги носи своя кръст, бранейки децата си и молейки се Богу за тях до кървава пот – да защити Господ най-свидното им от разтлението, мерзостта и езическите заблуди на нашето гибелно антихристово време.

Божията благодатна помощ да е с всички чада на Христовата Църква! Амин!
Христос Воскресе!

2025 г.